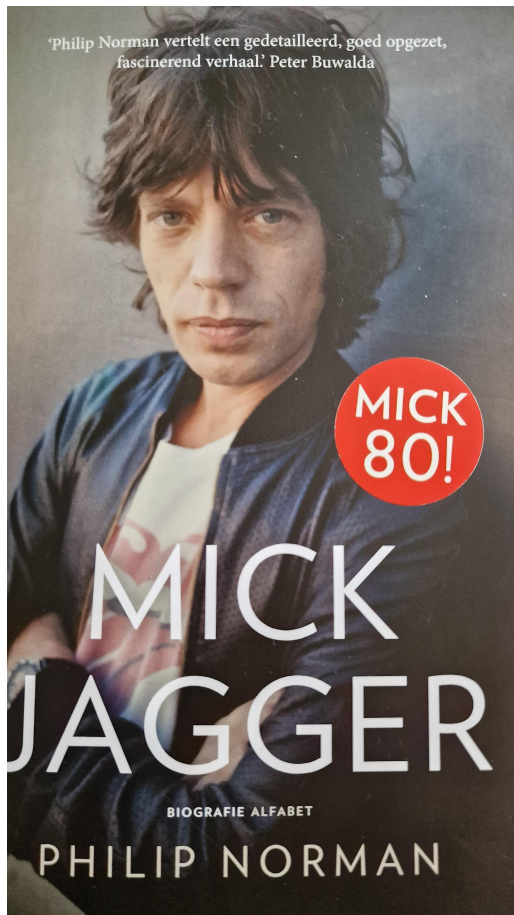

Mick Jagger

In mijn geboortjaar ontstond de band die ik drie keer live heb gezien: The Rolling Stones. De eerste keer betrof het concert in de Rotterdamse Kuip in 1982, de tweede keer in de Amsterdam Arena in 2003 en de laatste keer in de Arnhemse Gelredome in

2017. De Stones zijn de rode draad door mijn muziekminnende leven en ik zag hen het vaakst in levende lijve. Ik lees thans de biografie die Philip Norman schreef over Mick Jagger in 2012 waarop een stickertje 'Mick 80!' is geplakt. Over de laatste tien jaar logischerwijs geen woord. De eerste zeventig jaar zijn gelukkig interessanter, ik smul van de details over de ontstaansgeschiedenis van liedjes, van het buitensporige gebruik van genotmiddelen en van de binnen- en buitenechtelijke escapades.

Ik lees de Nederlandse vertaling, die ik kreeg voor mijn 61e verjaardag. Liever lees ik de originele tekst, mits dat Engels is, deze vertolking is oké. Hier en daar hikt het een beetje, dat kan komen doordat er meerdere vertalers aan de tekst hebben gewerkt. In een andere recensie las ik iets dat mij ook opviel: de eerste tien, twaalf jaren krijgen relatief veel aandacht ten opzichte van de jaren daarna. Dat is enerzijds logisch, maar het brengt de biografie uit haar evenwicht, alsof het erop lijkt dat Norman de taken ook verdeeld heeft in de zin dat hij het eerste deel al jaren klaar had liggen en de rest veel later heeft geschreven. Zodra Mick het leven laat, verschijnt er vast een bijgewerkt exemplaar.